

אולפנת אמי"ת אורנה - בית חינוך

הידיעון השבועי

פרשת בא

משולחן העריכה

תצודות.

כן, אני יודעת שלא השבוע יש לנו עוד שבוע לקבלת אליונות ההצרכה. אבל כבר "נלצה ללירה" הציונים וההצרות נמסרו ומחכים רק להדפסה וחתומה. מרשים קצת כמו הימים הנוראים, לא?

אז זהו, שבמצב השנה אנחנו מייחדים את הימים הללו לסוף השנה הקודמת וראשית השנה החדשה. ובמהלך השנים, מה? הרבה פעמים אני עושה תרשים עם התלמידות שלי על שאיפות ותקוות שהן מנסחות לצדן בראשית השנה, מכניסות למצטפה ומגישות לי. "אני יודעת" אומרת מישהי באופן קבוע "תתני לנו את זה בסוף השנה לראות אם השמנו". היא כמעט מדויקת. אני מחזקת להן את זה בחזרה יחד עם תצודות המחצית. כי להגיש לסוף השנה ולראות שלא הכל הצלחנו להגשים (וגם במקרה הטוב...) עלול לדכדק. לצומת זאת שצון מצורר במהלך השנה, שיזכיר לנו מה המטרות ומה הכיוון, יוכל להוציא בהחלט.

אז תצודות מחצית. נלצה ללירה. אבל לו רק מחצית - ויש עוד דרך ארוכה לסיוט המחצית השניה וסיוט השנה. אבל הכי חשוב לא לשכוח שאפשר וניתן לשפר. השבת "אנבתי" את פינת האמרה החסידית לטובת טור הצורך. רבי נחמן אמר. וצדק. שבת שלום!

אם אתה פאמין שיכולים לקלקל -

תאמין שיכולים לתקן.

(רבי נחמן עברסלב)

אמרה חסידית

פרשת השבוע - הרב נעם הכהן

ראשי חודשים לעמך נתת
לא, אין זו טעות בכותרת.
אני יודע שבשבת שעברה ציינו את ראש חודש ולא השבת. אך בפרשת השבוע שלנו אנו
מצווים על קידוש החודש:
"החודש הזה לכם ראש חודשים, ראשון הוא לכם לחודשי השנה".
מימד חדש נכנס לחיינו - מימד הזמן.. טוב, לא חדש לגמרי שהרי הייתה השבת והיו ימי
השבוע. ובכל זאת 'הזמן', היכולת והסמכות בניהול הזמן עובר לידינו.
מכאן ואילך אנו, באמצעות בית הדין, נקדש את החודש, ומימלא כל המועדים כולם יקבעו על
פי זה. יש לזה משמעות גדולה.
בתלמוד במסכת ראש השנה מתואר אירוע בו סבר רבי יהושע שטועים חבריו וקידש את החודש
בחשבון אחר. הוא נידרש על ידי הנשיא - רבן גמליאל, על מנת להבהיר את סמכות בית הדין
וקבלתה על ידי, לבוא לרבן גמליאל ביום הכיפורים שיצא לפי החשבון שלו (שלפי החשבון
שלנו היה ביום אחר) במקלו ובתרמילו.
יום כיפור ושאר מועדי השנה קשורים ודבוקים עם הכרזת החודש. וזה נמסר בידם של ישראל.
על כך מעידה יותר מכל לשון הברכות של תפילות העמידה במועדים - "מקדש ישראל
והזמנים", שישראל הם, מכח קדושתם, מקדשים את הזמנים.
יש מנהג בקרב יהודי מרוקו שנותנים בידי של נער בר המצוה ביום כניסתו לעול מצוות -
שעון! כן, שעון. יש למנהג זה רעיון פשוט - מכאן ואילך הקפד על הזמן. שמור את היקר מכסף
וזהב - את הזמן.
אך ניתן להעמיק זאת על ידי המדרש המובא על הפסוק בו פתחנו:
"אמר רבי יהושע בן לוי: משל למלך, שהיה לו אורלוגין (שעון) והיה מביט בו וידע, איזה שעה
ביום. כיוון שעמד בנו על פרקו, מסר לו אורלוגין שלו. כך אמר הקב"ה: עד עכשיו חשבונן של
חדשים ושל שנים בידי, מכאן ואילך הרי הן מסורים בידיכם" אם אמרתם הן - הן. אם אמרתם
לאו - לאו. מכל מקום יהא החודש הזה לכם!" (ילקוט שמעוני, פרשת בא, קצ)
הרש"ר הירש לאור דברי המדרש הללו מסביר ששלטון זה כמוהו כשליטה בגורלנו:
"לו היו התחלות חודשינו והחגים, התלויים בהן, קשורים בדיוק לפרקי זמן פלנטריים,
אסטרונומיים באופן שמחזור הירח יכרוך אחריו מאליו את ה"מועד" והמועדים, הרי היינו, אנו
ואלוקותינו כפופים, כביכול, לכורח העיוור, השליט בתהליכי הטבע. וכך היה מועד ראש החודש
סיוע רציני לאיליות שבפולחן הטבע...
החל ה' את עיצובו הפנימי של עמו בקביעת "אות", אשר יחזור על עצמו תקופות קצובות, ירכז
אליו תמיד מחדש את מבט העם, יקרא לו תמיד ללידה חודשה מתוך ליל השיגיונות והשחיתות,
ויבטיח רעננות נצחית עבור האמת והטוהר, עד אשר יחוסן ישראל לעד מפני הקיפאון המצרי,
הקיפאון הרוחני המוסרי".
אם כן מעתה לא עוד מונהגים מכח הטבע אנו
אלא מנהיגים מכח ההתחדשות שבנו, מקדושת ישראל מלאת רעננות - החודש הזה לנו הוא.
שבת שלום, נעם.

השבוע שהיה באולפנה

בן חמישים לצרה.
 מסיבת הפתעה נצרכה לצצירה לנצח- המורה יהודית
 סנקולבסקי שמחה חמישים חורפיט.
 את הצופה הכינה רותי המוכשרת שלנו.
 היה מראש, טעים, שמח ו(איק אפשר שלא...) מקדח!

יהודית שלנו, מלף טוב ושתדצי שמחות
 לרבי!

הנה לא ינוט ולא ישן שומר
 האולפנה.

מנשה היקר שלנו שלא נח ולא שקט
 עד שהצטרף תוקן- ומט אז, נשאר
 האולפנה עד שהכל צעד פיקס.

אשרינו אשרינו אשרינו שיש לנו שומר כזה...

גור, ציונת
וחינוך אמציונת

eee! 💡
השמיניסטיות אומדות. אבל שלא נטעה. מיד בסוף
בטריות החורף
הן תרדנה לבונקר להכנות נמרצות לקראת
הכתרת ההכתרות!
שמיניסטיות שלנו!
בהצלחה בכל!

סמינריון ל-ח נצרק השבת שצברה באכסניית
אנה הצרד. 💡
הייתה שבת קרה - אבל השבת, השיחות ואוירת
הקדושה הפיצו את החום שלהן.

שווה קריאה

ישבתי היום עם רבי עקיבא לפיחה אישית.
 לא מול בית קודש הקודשים ישבנו, אלא מול חדשות ערוץ 2 וערוץ 10 וערוץ
 1 וצפינו יחד בשואפים ובסאאפים שהיו שם על ההר...
 ובצדדי מליף דמעה לנזכח מראות שאין צין שיכולה להישאר יפה מולם,
 ראיתי את רבי עקיבא מצחק.
 "מדוע אתה מצחק?" שאלתי אותו, "ומדוע אתה בוכה?" הוא ענה לי בשאלה
 מתריסה. מה זאת אומרת? מה אתה לא רואה מה קורה פה? צנתי
 באינסטנקטיביות. אבל אז, הוא הפנה אליי את חיוכו הטוב ואמר לי "בא
 תקשיב למי שיש לו קצת פרספקטיבה היסטורית":
 עם ישראל הוא עם מתוק, אבל לפעמים הוא צריק ביציטה אלוקית כדי
 לעבור משוכות שקשה לו לעבור לבד.
 כשהתקשינו לקום בכוחות עצמנו ולצאת ממצרים בעט בנו הקב"ה באמצעות
 פרעה, כשהתקשינו להקים מלכות עצמאית שלח אלינו הקב"ה את אשורורו
 ואת כורש, כשהתקשינו לחזור לכותל המערבי בעט בנו הקב"ה באמצעות ירדן
 מצרים וסוריה כדי שנעשה בסיסה ימים את מה שלא צפינו עד אז באאפים
 שנה. והיום, כשאנחנו מתקשים להחיל את הריבונות שלנו על הארץ הזו יש
 לקב"ה שליחים משלו..."
 "אני חייב לחזור לתקופה שלי", התנצל רבי עקיבא והשאר אותי עם שדדני
 הטלויזיה, הפרשנים והפוליטיקאים... אחרי הכל, כל דור והשואפים שלו.

מה הקשר?

בשבוע שעבר היה הקשר- אב ובן. ההיסטוריון פרופסור ישראל אלדד ובנו, פרופ' אריה אלדד, איש האיחוד הלאומי שהיה גם קצין קפואה ראשי של צה"ל.

והשבוע: מה הקשר בין התמונה לבין אירוע שהיה השבוע?

מוזמנים לעשות לנו לייק!

בקרו אותנו בדף הפייסבוק של האולפנה ותזכו לעידכונים און-ליין:

זמני השבת

<u>העיר</u>	<u>כניסת השבת</u>	<u>יציאת השבת</u>
ירושלים	16:40	17:54
תל אביב	16:54	17:56
באר שבע	16:58	17:57

" והערב נא ה' אלוקינו את דברי תורתך בפינו
 ובפיוט עמך בית ישראל, ונהיה אנחנו
 וצאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל כולנו
 יודעי שמך לומדי תורתך לשמחה".

שבת שלום!

בברכה, נעה הכהן
 ראש האולפנה.